

BENEDICTUS

Den matek - Hošťálková 12.5.2019

Text: Luk.1,67-70 Čtení: Ž 8,1-9 Vstupní slovo: Nah. 1,7 Poslání: Luk. 1,47-50 Požehnání: Nu. 6,24-26 Písně: 221; duo; Notička; NŠ; Echo; 636

1. Úvod – Zachariáš a Alžběta

Před chvílí jsme si s dětmi povídali o rodině Alžběty a Zachariáše. Nevím, je-li mezi námi nějaká žena jménem Alžběta, muž Zachariáš mezi námi zřejmě není. Mluvili jsme o rodině, kde jsou muž a žena a pokud to jde i děti. To tvoří celou, úplnou rodinu. Aniž bych chtěl někomu něco vytýkat, vidíme, že v naší zemi je velká část rodin neúplných. Není to, zvláště pro matky samoživitelky, snadné a já jim nezávidím, ani je neodsuzuji. Leč připomínáme-li si dnes naše maminky, pak si připomeňme také roli a úkol nás mužů, potažmo otců, pokud jimi jsme. Mluvíme-li o dnešní situaci a problémech rodin, pak úkol mužů nemůžeme pominout, jinak by to mohlo projevem jisté licoměrnosti. Zachariáš a Alžběta, ač neměli děti, byli rodinou; spolu zestárlí a naději na své děti už ztratili. A Zachariáš, když mu anděl zvěstoval, že ještě i ve svém věku budou mít syna, nebyl schopen tomu uvěřit. Musel si pak mlčky počkat, až se to naplní. Když se jim s Alžbětou narodil syn a dostal jméno Jan, což bylo nezvyklé, protože všichni očekávali, že se bude jmenovat po otci, Zachariáš mohl opět mluvit a chválil Boha. Význam jména Jan je „Hospodin je milostiv“.

2. Benedictus

Zachariášova chvála je podle jeho prvního slova nazývána „Benedictus“, což je latinské slovo a překládá se jako „požehnaný“. Nejsm filolog a doufám, že mezi námi nikdo tohoto vzdělání není. Zastavme se však u tohoto slova a rozdělme si je na dvě části. „Bene“, což má význam dobrý a „dictus“, což znamená něco jako „slovo“, nebo „nazývaný“. Pak tedy slovo „benedictus“, požehnaný, má význam „dobré slovo“, „dobře mluvit“, „dobře nazývat“. Požehnání, požehnaný; to používáme ve své křesťanské mluvě a má to význam něčeho slavnostního a možná mimořádného, co je věcí, ke které je potřeba přistupovat s vážností a odpovědností. Chtěl bych se však snést z těchto výšin do našeho všedního života a našich lidských vztahů. A chtěl bych zdůraznit, co požehnání, požehnaný, tedy benedictus má pro nás znamenat. Požehnání, požehnaný má být pro nás dobrým slovem, které říkáme lidem kolem nás. Dobrým slovem, dobrým mluvením můžeme a máme přinést lidem kolem sebe požehnání. Dobrým slovem pomůžeme, zlým slovem, třeba pomluvou, uškodíme. Dobré slovo je požehnaním.

3. Moc slova

Přiznejme si, že se význam slov pro nás v současné době ztrácí. Říkáme – víc dělat, míň mluvit; víc sloužit, méně hovořit. Hlavně sloužit a moc neřečnit, řeči jsou zbytečné. Na jednu stranu to lze pochopit, protože hodně slov, planých slov vyvolává inflaci slov, na druhé straně nemůžeme vyjadřování svých myšlenek a postojů odsunout jako nevýznamné, či až zbytečné. Přenáší se to pak i do našich postojů víry, našeho způsobu, jak svou víru vyjadřujeme. Extrémem pak je, že o své víře bychom neměli ani mluvit, protože hlavní je to, co a jak děláme. Jeden muž z evangelizační školy ve Francii řekl asi toto: „V naší zemi se prosadil zhruba takovýto postoj: Jednej tak, aby se tě lidé ptali po tvé víře; a dále říká: To, že se tento postoj v naší zemi prosadil, je nešťastné. O své víře mluvit máme, můžeme nabízet, ne však nutit.“ Přiznejme si, že jsme víru v moc slova, ztratili. Ovšem slovo, které vyslovíme, má svou moc; dobrou nebo špatnou. V orientálních zemích, kde vlastně vznikala Bible, je to tak, že když někdo na někoho křičí zlá slova, proklínání, tak ten dotýčný utíká a kličkuje, jako kdyby po něm někdo střílel. Slovo, které vyslovíme, má svou moc; působí buď dobře, nebo špatně; mohou být pochvalou nebo pomluvou. Naše, má tvá slova mají být slovy dobrými. A nemusí to být slovy navýsost vznešenými, či zbožnými, ale slovy docela obyčejnými a prostými. Necht' jsou slovy „benedictus“, necht' přináší dobré, necht' jsou požehnaním. Takovým dobrým slovem může být obyčejný pozdrav – když řekneme člověku, kterého potkáme, „dobrý den.“ Pozdravit se na cestě, nebo kde jinde, to v současné době mizí. Platí to nejen o dětech, ale i o dospělých. Tak svými slovy přinášíme lidem kolem nás dobré slovo, přinášíme prosté požehnání.

4. Požehnání služby

Když jsem řekl, že můžeme a máme svou řečí, svými slovy přinášet svým bližním dobré věci,

přinášet požehnání, pak to vůbec neznamena, že bychom mohli docela konkrétní pomoc odsunout do pozadí jako něco druhořadého. Je ovšem otázka z jakého důvodu a proč takovou pomoc, takovou službu, takové skutky děláme. Zda je to povinnost, těžká povinnost, protože se to tak má a musí, atd., nebo zda je naše služba založena na základě toho, co jsme sami od Pána Boha přijali. Jinak řečeno, zda jsou naše skutky jen skutky, nebo zda jsou to skutky lásky. Jedna izraelské modlitba zní asi takto: „Jsi požehnaný Hospodine, vládce celého světa, že jsi nás uznal za hodné toho, abychom nesli jho tvých přikázání.“ Tedy naplňování Božích přikázání sice není snadné, ale je to vlastně výsada a pověření. Stejně to je se skutky lásky, s tím, čím lidem kolem nás pomáháme; je to výsada a pověření. Tedy abychom nebyli na prvním místě my, já, ale ten komu chci něco, cokoliv přinést, něčím pomoci; aby to, co dáváme, bylo pro toho druhého požehnáním. A k tomu potřebujeme Boží pomoc, Boží milost, změnu nás samých.

5. Změna - Tvá velká milost – Amazing Grace

S jednou velmi známou křesťanskou písní „Úžasná milost- Amazing Grace“ je spojena historie jejího vzniku. Jejím autorem je angličan John Herry Newton. Byl to námořník, námořní kapitán, který na své lodi převážel otroky do Ameriky. Jednou na své lodi zažil tak velkou bouři, že nikdo nevěřil, že přežijí. V této situaci se modlil k Bohu o milost. Tak začala zásadní změna v jeho životě, posléze toto výhodné otrokářské řemeslo opustil, stal se knězem a mimo jiné složil tuto píseň. Stala jednou z nejznámějších křesťanských písní zvláště v anglicky mluvícím světě a odhaduje se, že je ročně hraná až 10 milionkrát. V naší zemi je známá v písni „Už z hor zní zvon“, která ovšem s původním textem má málo společného. Jeden z překladů původního textu je takovýto: „Úžasná milost! Jak sladký zvuk, který zachránil mizeru, jako jsem já. Jednou jsem byl ztracen, ale teď jsem nalezen, byl jsem slepý, ale teď vidím.“ To je první sloka. Při svém snažení, věrné službě slovem a skutkem nakonec skončíme u Boží milosti. Skončíme u toho, že bez Boží pomoci, bez Boží milosti jsme pouhým vrakem, pouhým ztroskotancem a naše jediná pomoc a východisko je u našeho Pána Ježíše Krista, v daru jeho milosti.